

Микола Хвильовий

Твори Миколи Хвильового займають основоположне місце серед української прози 20-х років минулого століття. Зі скороченою

біографією Миколи Хвильового ви можете ознайомитися нижче.

Народився у грудні 1893 року в с. Тростянець (тоді Харківська губернія) в сім'ї вчителів. Освіту здобуває у початковій школі в с. Колонтаїв, в Охтирській чоловічій гімназії та Богодучівській гімназії, однак обидва навчальні заклади змушено покидає через участь у революційних гуртках. Рано знайомиться з творчістю класиків, зокрема європейських. У підлітковому віці неодноразово мандрує півднем та сходом України здебільшого в пошуках підробітку, бере участь у Першій світовій війні, як повстанець воює проти армій УНР та П. Скоропадського. Цікавим є факт, що Микола Хвильовий політичними поглядами був більшовиком.

1921 року переїжджає до Харкова, де активно вливається в тодішній літературний процес, починає друкувати свої твори в часописах. Також відомий як один із засновників літературного угруповання «Гарт», студії «Урбіно», однак чи не найбільш знаковим здобутком діяльності Хвильового залишається

ВАПЛІТЕ (Вільна академія пролетарської літератури).

Водночас письменник постійно публікує в журналах та газетах свої критичні статті та памфлети, присвячені літературним та загальномистецьким питанням. Одне з тих видань стає приводом до початку знаменитої Літературно-мистецької дискусії 1925-1928 років. Чи не найвідомішою статтею Хвильового є стаття «Україна чи Малоросія?», написана в рамках цієї ж дискусії, та яка залишила після себе славнозвісне гасло: «Геть від Москви! Дайош психологічну Європу!» Микола Хвильовий вважав, що майбутній українській літературі варто спиратися на європейські здобутки, а не займатися копіюванням російської.

Такі думки владною верхівкою були сприйняті як політичні, тому його піддали нищівній критиці. Друга половина 20-х років ХХ століття стала для Хвильового надзвичайно важким періодом. Тиск із боку влади, стеження, погрози доводять письменника до того, що він задля порятунку ВАПЛІТЕ і своїх товаришів публічно засуджує свої ж погляди. 13 травня 1933 року у знак протесту проти репресій щодо

інтелігенції з боку влади вчиняє самогубство.
Його ім'я та твори будуть заборонені аж до
розпаду СРСР.